

ærede Udenrigsminister i sin Egenskab af Ordfører for Venstre den Gang, der er intet som helst til Hinder for, at han eller andre ogsaa kan blive Gesandter. Selvfølgelig skal den Udtalelse om Presseattachéer, der findes i Betænkningen, ikke opfattes som tagende Afstand fra det store Princip, der er fastslaaet i Lovens § 1.

Som Følge af de mange Ændringer, der er foreslaaet her, bliver der en hel Række Stillinger, der ophæves. Antallet af Tjenestemænd i 3die Lønningsklasse bliver væsentligt lavere end i Øjeblikket, Stillinger nednormeres fra 3die til 4de, fra 4de til 5te Lønningsklasse. Jeg vil gerne i denne Forbindelse bemærke, at vi foreslaar at Presseattachéerne i Fremtiden anbringes i 4de Lønningsklasse, hvormed naturligvis ikke er sagt, at den ene Presseattaché, der i Øjeblikket er udnævnt i 3die Lønningsklasse, nu skulde nednormeres i 4de Lønningsklasse. Udvalget forudsætter, at han vedblivende bliver i den Lønningsklasse, han er udnævnt til.

Jeg skal derefter særlig henlede ærede Medlemmers Opmærksomhed paa den meget vigtige Bestemmelse, Udvalget foreslaar indsat i den nugældende Lov som en ny Paragraf efter § 8, hvorved der stilles 5 Stipendiater til Raadighed for Udenrigstjenesten, 1 i 4de og 4 i 5te Lønningsklasse. Disse Stipendiater skal der ikke paahvile nogen som helst repræsentativ Forpligtelse i Udlandet, og der er derfor ogsaa stillet Forslag om, at de ikke skal oppebære Opholdspenge som andre af Udenrigstjenestens Embedsmænd, der er sendt til Udlandet, de skal være Stipendiater i dette Ords egentlige Betydning. Det vil ingenlunde sige, at de ikke eventuelt skal kunne gøre noget Arbejde paa Gesandtskaberne eller Konsulaterne, men dette Arbejde bør begrænses til være af rent uddannelsesmæssig Art, og som Regel bør det kun være nogle faa Timers Arbejde.

Jeg ønsker kun at sige dette i al Almindelighed, idet vi maa anse det for umuligt her at binde Ministeriet og begrænse de enkelte Repræsentationschefers Bevægelsesfrihed. Dog skal det ved Instruks i hvert enkelt Tilfælde betydes Repræsentationschefen, at disse Stipendiaters Opgave er at søge videre Uddannelse gennem sproglige, historiske, økonomiske, politiske og lignende Studier, hvorved man ønsker at udruste Udenrigstjenestens Embedsmænd med den fornødne sproglige og reale Viden, der kan komme dem til gode under deres kommende Tjeneste.

Med Hensyn til Traktatkommissionen, hvorom jeg allerede har fremsat nogle Be-

mærkninger, skal jeg kun sige, at Udvalget er af den Mening, at der i Traktatkommissionens Sekretariat findes Kræfter, som har erhvervet sig et særdeles indgaaende Kendskab til det Omraade, her er Tale om, det Omraade, som nu væsentlig overgaar fra den nuværende politisk-handelspolitiske Afdeling til den kommende økonomisk-politiske Afdelings 2det Kontor. Udvalget forventer, at Ministeriet vil vide at drage den Arbejdskraft, der findes i Traktatkommissionens Sekretariat, til Nytte og bruge den i Tjenestens velforstaaede Interesse.

Der er et enkelt Punkt, hvor Udvalget ikke er enigt med Forenklingskommissionen. Det er med Hensyn til selve Uddannelsesmetoden i Udenrigsministeriet. Jeg henviser til det paa Betænkningens sidste Sider udtalte om Ønskeligheden af at faa en fast Turnus. Forenklingskommissionen har her ment at burde kræve en længere Uddannelsesetid, før Sekretærene udsendes til Udlandet, end de 2—3 Aar, som hidtil har været Skik og Brug i Udenrigsministeriet. Man har henvist til, at det var for bekostelig en Uddannelsesmetode. Udvalget er enigt om at mene, at Udenrigstjenesten er af en særlig Art, og at der i Virkeligheden kun ved den faste Turnus, som maa tilstræbes i Udenrigsministeriet, tages fuldt Hensyn til Udenrigstjenestens særlige Beskaffenhed, og man har den Opfattelse, at det for dette enkelte Punkts Vedkommende knap nok er sket i fuldt Omfang i de Bemærkninger, Forenklingskommissionen herom har fremsat.

Det kan ikke undgaas, at Følgen af denne Nedskæringslovs Vedtagelse vil være, at der maa indtræde en Række Afskedigelser i Udenrigsministeriet, og Udvalget finder derom Anledning til at bemærke, at man gaar ud fra, at ikke almindelige finansielle eller finansministerielle Hensyn her skal gøre sig gældende paa en Maade, som i Virkeligheden vil kunne komme til at skade Udenrigstjenesten, ved at man ud fra et rent og skært Besparelshensyn mener at tjene Sagen og de Bestræbelser, denne Lov er Udtryk for, bedst ved at afskedige de Tjenestemænd, der vil paaføre Ministeriet den mindste Pensionsbyrde. Udvalget er af den Opfattelse, at Afskedigelserne som Regel bør ske i den Lønningsklasse, i hvilken Stillingerne Antal reduceres, og mener ogsaa, at dette er et absolut nødvendigt Hensyn, som maa tages for at betrygge Udenrigstjenesten paa bedst mulig Maade og ikke yderligere beskære de Avancementsmuligheder, der findes.